

„Рау-ау-ау-ау“, гърмѣше бикътъ. Бѣхъ вече напълно буденъ и си казахъ: „бикътъ не е далечъ, излѣното млѣко не му дава миръ“. И наистина, той се появи на онова мѣсто, дето бѣхме излѣли млѣкото. Небето като че внезапно потъмнѣ и дърветата затрепераха.

„Рау-ау-ау-ау“, ревѣше бикътъ. И преди да го видя, той мина по тѣсната пжтека между спалнитѣ човали и застана всрѣдъ лагера. Ако бѣхъ скочилъ и извикалъ, той навѣрно щѣше да се разяри или подплаши и сигурно щѣше да стжпчи нѣкого отъ насъ. Тѣй постжпватъ биковетѣ; конетѣ въ подобни случаи прескачатъ прѣчката. Чакахъ разтреперанъ, докато страшниятъ ревъ взе да ечи по-далечъ. Тогава скочихъ и се развикахъ, колкото сила имахъ:

„Луисъ! Францъ!.., Помощь! — Бикътъ е тамъ!“

Коняритѣ бѣха на крака, преди да затвора уста. Въ по-малко отъ три минути конетѣ бѣха осѣдлани, и следъ това настана една истинска битка: тропотъ, ревъ, мукане, цвилене, плющение на ласата, а следъ като хората се отдалечиха и загубиха отъ погледа ми, чухъ нѣколко остри револверни гърмежи. Когато коняритѣ се върнаха, извикаха ми: „обзалагаме се, че бикътъ вече нѣма да се върне“.

Повѣрвахъ имъ.

Отъ нѣмски: Стефанъ Велчевъ

